

РЕШЕНИЕ

№ 3536

гр. София, 03.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2633** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-чл.207 от АПК.

Предявен е иск с правна квалификация чл.1 ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Й. П. М. за осъждане на ответника СДВР да му заплати обезщетение на претърпени имуществени вреди в размер на сумата от 350.00 лева, заедно със законната лихва, считано от 09.03.2020г. до окончателното изплащане и направените по делото разноси в размер на 310.00 лева.

В обстоятелствената част на исковата молба се излагат следните релевантни за спора твърдения: Ищецът посочва, че срещу него е било издадено НП № 19-4332-006845 от 17.04.2019г., с което му е било наложено наказание- глоба в размер на 50.00 лева. Това НП е било отменено с влязло в законна сила съдебно решение от 24.01.2020г. на СРС, НО, 105-ти състав по нахд № 9199/2019г., като във връзка с воденото съдебно производство по обжалване на наказателното постановление е направил разходи представляващи заплатено възнаграждение за адвокатска защита в размер на 300.00 лева, осъществена от адв. П. В.. Съдът е сезиран с осъдителен иск за сумата от 350.00 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, заедно със законната лихва върху главницата, считано от 09.03.2020г. и направените по делото разноси, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК. В проведеното открито съдебно заседание на 19.06.2020г. ищецът не се явява лично и не представлява, като е

депозирал писмена молба от 21.05.2020г., в която излага, че поддържа исковата претенция и моли съдът да я уважи.

Ответникът – СДВР е депозирал на 04.06.2020г. писмен отговор по чл.131 ГПК във вр. чл.144 АПК, в който посочва, че исковата претенция е недопустима, защото с влязло в законна сила съдебно решение исканата сума е присъдена вече в полза на ищеца. Излага още, че липсват доказателства за реално заплатено адвокатско възнаграждение на адв. П. В.. Чрез процесуален представител юрк.В. П. моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли исковете, като неоснователни.

Заключението на прокурора от Софийска градска прокуратура е, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, след преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства, доводите и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните по делото, че от Началник отдел „Пътна полиция“ - СДВР е било издадено срещу Й. П. М. НП № 19-4332-006845 от 17.04.2019г., с което на основание чл.183 ал.4 т.7, пр.1 от ЗДвП е било наложено административно наказание- глоба в размер на сумата от 50.00 лева за извършено нарушение по чл.137А ал.1 от ЗДвП.

Това НП е било отменено със съдебно решение № 22980 от 24.01.2020г. на СРС, НО, 105-ти състав, постановено по нахд № 9199/2019г. Този съдебен акт е влязъл в законна сила на 22.02.2020г.

Със съдебния акт на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН, СДВР е осъдена да заплати на Й. П. М. сумата от 300.00 лева, представляваща направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна помощ и процесуално представителство от 31.05.2019г.

Представен е бил по нахд № 9199/2019г. договор за правна помощ и процесуално представителство от 31.05.2019г. /лист 24/, по силата на който ищецът е упълномощил адв. П. П. В. да го представлява пред СРС във връзка с обжалване на посоченото НП, като е било уговорено и заплатено изцяло и в брой адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 300.00 лева.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, обосновава следните правни изводи :

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. След като са въведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища и в частност, на Административен съд [населено място]-град / Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т.дело № 2/2014г. на

ВКС и ВАС на РБ/.

Отговорността по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди по своя характер е обективна, т.е. не е необходимо наличие на вина. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините носят отговорност за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали те са причинени виновно от отговорното длъжностно лице. Пасивно легитимираният ответник по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, срещу когото следва да се предяви иска за обезщетение, съгласно чл. 205 от АПК е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Под „орган” и по смисъла на § 1 т.1 ДР на АПК в случая се има предвид този държавен орган, чиито длъжностни лица със своите действия и/или бездействия са причинили вреди на граждани. Ето защо, СДВР, като административен орган се явява надлежния ответник по предявения иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът Й. П. М. извежда своята претенция за обезщетение от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред с влязъл в законна сила на 22.02.2020г. съдебен акт.

Съгласно мотивите по т. 1 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г., следва да се приеме, че издаването на процесното наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателно-правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Ето защо, съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен административен акт - наказателно постановление.

По отношение на заявените имуществени вреди, представляващи заплатен

адвокатски хонорар:

В Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по т. дело № 2/2016г. на ОСС на ВАС на РБ е прието, че „При предявени пред административните съдилища иски по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон”.

В мотивите на тълкувателния акт е посочено, че „след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по административен или /и/ съдебен ред и след като в тези производства гражданина е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт /в случая наказателно постановление/ и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие-гражданина не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка нелогично е да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК, към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда”.

Настоящият съдебен състав споделя тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за адвокатска защита, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Налице е реално заплащане на хонорар за адвокат П. В., осъществил процесуално представителство по образуването пред СРС, НО, 105-ти състав нахд № 9199/2019г. (договор за правна защита и съдействие от 31.05.2019г., което е достатъчно доказателство за това, че разходът е направен съгласно т. 1 от ТР № 6/06.11.2013г. по т.дело № 6/2012г. на ОС на ГК и ТК на ВКС), и това плащане, след като е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за Й. П. М. представлява имуществена вреда за него.

След изменението на чл.63 от ЗАНН обн. ДВ. бр.94/29.11.2019г. в ал.3 на тази разпоредба, законодателят вече предвиди, че в този вид съдебни производства на

страните се възстановяват направените от тях разноски в процеса.

С влязло в законна сила на 22.02.2020г. решение № 22980/24.01.2020г. по нахд № 9199/2019г. на СРС, НО, 105-ти състав ответната страна е била осъдена на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН да заплати на Й. П. М. направените от него разноски по делото, представляващи адвокатски хонорар в размер на сумата от 300.00 лева.

Ангажирането на адвокат за правна защита, при обжалване пред съда на наказателно постановление, е израз на нормалната грижа на санкционираното лице за собствените му права и законни интереси, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо, на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита при оспорването на издадено срещу него наказателно постановление и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да уговори точно в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред против незаконосъобразното наказателно постановление. Ако не беше издадено НП № 19-4332-006845 от 17.04.2019г. от Началник отдел „Пътна полиция“ - СДВР, което той е считал за незаконосъобразно, то нямаше да съществува и съдебното му оспорване, в рамките на което обжалване пред съд лицето може да упражни, както намери за необходимо и ефективно правото си на защита, включително като наеме адвокат, на когото дължи възнаграждение.

Съдът отбелязва, че въпреки незадължителността на осъществяваната защита по ЗАНН, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава е основно право, конституционно гарантирано- чл.56 и чл.122 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на платения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорвания, ползвал същата.

Предвид горното, съдът счита, че платеното възнаграждение на адвокат П. В. за процесуално представителство по делото, с предмет- законосъобразността на наказателното постановление, след отмяната на същото следва да се възстанови, тъй като страната е била принудена да направи този разход поради незаконосъобразната дейност на СДВР. Това обаче вече е постановено с влязъл в законна сила съдебен акт и повторно предявената претенция за осъждане на ответника да заплати сумата от 300.00 лева се явява неоснователна. За разликата до пълния претендиран размер от 350.00 лева не са представени никакви доказателства за направен разход и заплатен адвокатски хонорар, напротив видно от приложения договор от 31.05.2019г. уговорената и заплатена сума в брой е точно 300.00 лева, толкова колкото е била присъдена със съдебното решение на СРС, НО, 105-ти състав.

В заключение, не са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за репарирание на претърпените от ищеца имуществени вреди, представляващи платените от него разноски за адвокат по нахд № 9199/2019г., защото обезщетение вече е присъдено в

полза Й. П. М. с влязъл в законна сила съдебен акт, който трябва да се изпълни по реда на ГПК.

Мотивиран от гореизложеното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, II-ро отделение, 22 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска с правна квалификация чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, предявен от Й. П. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ап.3, чрез адв. П. В. срещу СДВР с адрес: [населено място], [улица] за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на сумата от 350.00 лева, заедно със законната лихва, считано от 09.03.2020г., като неоснователен.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен Административен Съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: